

Karakterek

– Hogy vagytok? – kérdezi Réka.

– Köszí, megvagyunk – válaszolom.

Áll tovább mellettem kérdőn, talpig émeiyítő parfüm, műköröm, szemöldöktetoválás.
Sosem kedvelted.

– Andris a jogra készül – teszem hozzá.

A fiad tizenöt éves. Jó tanuló, barátnője van, aki semmiben sem hasonlít rád.

– Szép tervek. Veled mi van?

Megmondjam neki, hogy megint rólad álmodom? Hónapokig semmi, aztán egyszer csak feltűnsz, figyelmeztetés nélkül, mint mikor a kutya a semmiből nekiugrott a kerítésnek pont melletted. Hogy a nyakamba ugrottál!

– Minden oké, tudod, munka, szürke hétköznapiok.

Ő bólogat, én zavaromban a borostámat vakarom. Ha látnád, leteremtenél érte.

– Ott vagy még a földhivatalnál? Nem akarsz váltani?

Megmondjam, hogy muszáj maradnom, mert legalább ismerős? Téged úgyis csak idegenek arcában fedezlek fel. Én bámulom őket miattad, ők bámulnak engem, a bolondot.

– Megfordult a fejemben, de még nem adódott jobb lehetőség.

– A párom ingatlanban utazik. Beajánlhatlak neki, ha gondolod.

Folytatja vég nélkül. Unom az osztálytalálkozót. Megint ide kellett jönni a Duna partra. Istenem, mennyire nem akartam, de addig hívogattak, hogy már lehetetlen volt nemet mondani.

– Még egy kört? – kérdezi hozzánk lépve Petya, most már Péter, jelentős közéleti személyiség valahol Kukutyinban.

– Jöhet – bólintok rá.

– Saját – vigyorog, pedig nincs mire büszkének lenni.

– Na és, hogy vagytok? – kérdezi.

A pálinka kezd a fejembe szállni, gépiesen felelek. Elmegy. Úgyszincs kedvem dumálni.

– Beszélék a párommal a melóról, aztán rád írok – mondja Réka, és ő is továbbáll.

Az egész osztály ott volt az esküvőnkön. A temetéseden már a fele sem.

Én hívtam fel Ági nénit a hírrel. Emlékszem a csendre a mondatom után.

– Akarod te vinni a virágot? – kérdezik.

Nem akarom.

– Persze, viszem.

Azt hittük, már nem lehet gyerekünk. Azt hittem, a gyerek miatt eltűnik a depressziód.

Hamarosan megkoszorúzzuk a képed, mint valami nemzeti ünnepen a hősök szobrait szokás. Réka ötlete volt a helyszín. A temetés után idejöttünk, én a karomban Andrissal, és kiszögeztük egy fára a fotód, alatta a két évszám. Itt olvastad fel egy osztálykiránduláson az első versedet. Itt vettél utoljára levegőt. A víz kilométerekkel lejjebb vetett ki magából.

Utálom ezt a képet. Ez az egy készült rólad a szülés után. Titokban csináltam, haragudtál érte. Ekkor már tudnom kellett volna, hogy a rosszkedv is számít. Pedig mennyiszer magyaráztad: nem hogy minden szó, minden karakter számít. Te végül szóköz lettél.